

132.

ELOGIUM FUNEBRE

VIRO

NOBILISS. AMPLISS. CLARISS. ET
CONSULTISSIMO

DN. ERICO
WORDENHOFIO

J. U. L:

REIPUBL. HAMBURG. PATRIÆ
SENATORI PRIMO.

SCRIPTUM

à

JOHANNE SCHRÖDERO
HAMB.

HAMBURGI,
Typis GEORGII REBENLINI.

N Emini mortalium, hac lucis usura fru-
 enti, ea contigit felicitas, quam non
 infortunium aliquod, aut major cala-
 mitas nonnunquam inturbavit.
 Quo acerbior autem ea, tanto magis animum no-
 strum affligere & vulnerare solet, ut impatien-
 ter immissam lugeamus. Remotioribus post-
 habitis, praesentia consideremus. Non dum
 sanatum, & ne vix quidem obductum vulnus est,
 quod per acerbè Hamburgo nostro non ita pridem
 impositum est, cum Consul Primarius, & Senior,
 Magnus, Nobilissimus & Prudentissimus Viro-
 rum DN. BARTHOLDUS MOLLERUS, inde-
 lebile sui desiderium relinquens, de statione mor-
 tali abduceretur. Ecce iam novum pro dolor
 Civitati nostrae inflictum vulnus insanabile, dum
 Senator Primarius & Senior, ERICUS WOR-
 DENHOFF, U. L. Vir doctrinae magnitudine,
 & vitae sanctitate excellens, mortalitatem explevit.
 O acerbum fatum! Sane non potest non singulari
 nobis esse sollicitudini, & in aeterni, Viri hujus eximii,
 & de Republica bene meriti luctuosus obitus, cu-
 jus ingentem jacturam fecit Respublica Hambur-
 gensis. Cum Scipionis fuit inaudisset Macedoni-
 cus, quamquam a vivo opinionibus, & animo dis-
 tulerat, tamen eo nuntio perterritus, ad publicum
 progressus clamavit: concurrite cives! concurrite,
 moenia vestrae Urbis collapsa sunt. Quid nos que-
 ramus, aut quid taceamus, prope modum incerti
 sumus. Est quidem Respublica nostra augustis ter-
 minis

minis circumscripta, angustiis autem maximis co-
 arctata. Eam igitur tam utili Viro privatam esse,
 merito dolemus, summo jure exclamantes: exper-
 giscimini cives Hamburgenses! expergiscimini, fun-
 damenta vestrae Reipublicae disjecta sunt. Et tam-
 etsi Senator hic Princeps tam subducta ratione ad-
 vitam fuit, ut, fragilitatis humanae, in primis memor,
 (cujus alioqui in prosperis rebus maxima solet esse
 oblivio) ante oculos sibi quotidie statuerit omni-
 bus hominibus post lapsum, juxta ordinarium vitae
 corruptae statum, semel divino decreto moriendum
 esse; adeoque mundi hujus rabiem, & perversita-
 tem intuens; insuave sibi amplius esse duxerit vivis
 interesse: facit tamen admirabilis Viri virtus, can-
 dor, probitas pariter, & res praecclare gestae, ut amis-
 sionem defleamus, ejusque memoriam paulo altius
 repetamus. Natus est hic noster Anno 1586. Men-
 se Junio, ex Patre Spectatissimo atque Integerrimo
 DN. NICOLAO WORDENHOFF, Cive & Mer-
 catore hujus Civitatis primario; Matre honestissi-
 ma & optima Foemina ANNA MOILKEN. Hi
 laudatissimi Parentes nihil prius sibi faciendum pu-
 tarunt, quam ut filii ERICI admirandam indolem,
 ingenii vim, memoriae firmitatem, & judicii acu-
 men, quae egregia dona jam tum in eo eluxerant, ad
 maturitatem rectae educationis beneficio deduce-
 rent. Quae de causa ipsum in Praestantissimorum
 Praeceptorum Scholae Johannitanae disciplinam de-
 derunt. In primis adultior paulo factus, & Patre
 praemature demortuo, ad nutum & arbitrium Viri
 Magnifici, Nobilissimi & Amplissimi DN. ERICI
 à FECHTE Consulis primi, tutoris & susceptoris
 vivens, nactus fuit studiorum suorum Directorem
 DN. JOHANN. WOWERUM, postea Consilia-
 rium

rium Principis Hóssatiæ factum, cujus instinctu & manuductione tantum profecit, ut visum fuerit eum ablegare ad mercatum ulterioris eruditionis capessendæ, in Académias videlicet Rostochiensem, Greipswald. Altorf. Tubing. Heidelberg. & Argentinensem. In quibus celeberrimis locis, quia totus erat in literis, non tantum Professorum familiaritatem sibi conciliavit, sed & quibus cum unà fuit in sui amorem adeò pellexit, ut ætatem cum eo agere optarent. Mancipaturus se studio Juridico, sectatus est non ignaviam, luxum & libidines, ingenii & valetudinis pestes, sed studium hoc alacriter persequendo, temperantiã ac modestiã valdè mitigavit. Hinc tutor Magnif. utilem aliquando Reipublicæ Patriæ operam **ERICUM** navaturum animadvertens, Anno 1608 Basileam commigrare jusfit, ubi pro Licentiã publicè disputando omnium oculos & aures suo merito in se convertit. Inde studiorum curriculum confecto, variis Urbibus & regionibus peragratis domum rediit ad suos factus est. Cum aliquandiu jam domi fuisset, juxta nutum & voluntatem divinam Anno 1611. matrimonii nexu uxorem sibi junxit **ANNAM TELEMANS, FRIDERICI TELEMANS** Patriæ Civitatis Duodecim-Viri & **D. PETRI** Jurati Filiam, matronalium Virtutum ornamentis conspicuam. Cum quã conjunctissime vixit, ut, cum mors eam sibi ante 17 annos adimeret, nihil ægrius aut acerbius tulerit. Suscepit autem ex conjugè octo liberos. Tres videlicet Filios, quorũ **LAURENTIUS** Civis Prudentissimus, Duodecim-Vir, & corporis Christi, ut dicitur, ad **D. Petri** Juratus primarius, & **ERICUS** **L.** Juris-Consultissimus adhuc incolumes, quos etiam Deus rei literariæ & bono publico in seros usque an-

nos cōservare velit; tertio JOHANNE FRIDERICO in pueritia piè defuncto. Filias quinque ex quibus DOROTHEA & ELISABETHA præmatura morte abreptæ sunt, reliquæ ANNA MARGARITHA, CATHARINA, & MARIA ELISABETHA itidem superstites. Ex tribus præterea liberis novè quoque vidit nepotes, quæ rara est felicitas. Hic copiosius nobis expromere liceret ineffabilem lætitiã, quam optimus Parens percepit ob prosperum suorum liberorum successum. Verum ad institutum. Quid opes ingenii, quas sibi apud exteros assiduo studio pepererat, an domi eas abscondidit? Nequaquam. Laudi sibi ducebat, aliquid ex his, quæ & rudibus & provectoribus annis perceperat, ad communem afferre fructum, inque conspectum lucemque omnium proferre: etenim paulum sepultæ distat inertia celata virtus. Hinc multiplici rerum usu, & scientiam in Jure privato, rebusque civilibus ornatus, favorem Amplissimi Senatus & omnium civium consecutus est. Ex quo factum, ut, testantibus nostris recessibus, cum Anno 1622 Duodecim Viris adjungeretur, inferius iudicium Amplissimo Senatu & universo Civium ordine comprobante, in eum statum & vigorem redegerit, in quo etiamnum hodiè viget & floret. Primusque è numero Licentiariorum sua præsentia illud decoravit. Ne hoc quidem ipsi satis gloriæ fuit: sed quia amplio rem viam ad virtutem muniverat, anno 1630 in Senatum conspirantibus suffragiis ritè fuit cooptatus. Ex eotempore, cum in luce atque oculis omnium sita fuerit virtus ejus, aliis functionibus præesse coepit. Præturam enim urbanam & insularem sigillatim sibi delatam laudabiliter administravit, & justitiæ iudex, & injustitiæ vindex semper cluit: quâ ratione preces ad iusta impetrandæ

da apud eum non adeo necessariae, neque ad injusta extorquenda efficaces erant. Nihil jam dicam, quanto opere juventutis informandae opera curae ac cordi eidem fuerit, cum ipse in omni disciplinarum genere fuerit versatissimus, ideoque nec honos Scholarchae ei denegari potuit, quippe qui, ad Scholam Johannitanam, tum temporis aliqua ex parte collapsam, pristino nitore, & splendore ut ea restitueretur, non mediocre adjumentum attulit. Missus deinde est anno 1644 Praefectus in territorium Ritzbutelense, ubi jucundissimam sui memoriam reliquit, ut plurimi adhuc viventes eum desiderant & anhelant. Cujus ablegationis tempore, per sex annos feliciter expleto, domum anno 1650 reversus est, & in primis Patriae Patribus habitus, propter variam juris civilis, & publici peritiam. Nec unquam postea, aliis officii partibus, in curia perfun- gendis, defuit: Sed indefinenter pro Patria, & Rei publicae salute ad hoc usque tempus unice excubuit. In primis vero in referendo causas civiles singularem & indefessam ad ultimum usque vitae terminum adhibuit dexteritatem & solertiam. Verum enim vero, quid optimi Senatoris laudes & praecclare facta inopia dicendi detero? Cum alia in hoc Vi- ro admirabilia fuerunt, tum singulare erat studium conservandae Christianae religionis adversus eos, qui eam ulla ex parte labefactare conabantur. Quoties a publicis curis & negotiis ipsi dabatur vacivi aliquid temporis, id omne Sacris literis pervolvendis impendere, & diserta ex iis instituere colloquia solebat. Quo pietatis zelo adductus est, ut librum Symbolicum, in quo omnia Christianae fidei capita continentur, conscripserit, posteris commendarit, atque iterum praelo subjici curarit. Id cum

rari

rari res exempli est, hoc magis in pio hoc Politico
admirari habemus. Res humanas denique, & su-
am considerans vitam, deprehendebat nihil aliud
esse, quam commentationem mortis. Mundum
contemplans, videbat fraudis, & perfidiae plenum,
omniaque ad interitum & ruinam spectare. Qua-
propter, licet initio non videretur mortifere agro-
tare, nisi quod ob imbecillitatem ventriculi ingra-
vescentem aliquam lassitudinem sentiret: magistra-
men atque magis ad beatum ex hac vita exitum se
præparavit, mundo, liberis & amicis mœrentibus
valedixit, & Christi nomen & meritum ingemi-
scens, ætatis suæ 81 & vix dimidio Anno 1667. d. 20
Augusti circa nonam matutinam piè & placide ob-
dormivit. O beatum illum Virum! qui huic cala-
mitoso seculo exemptus est. Verè Justitiæ Propa-
gator, Pietatis zelotes, Musarum & gloriæ patriæ
decus, & ornamentum fuit, cujus memoriam nul-
la posterorum memoria obliterabit. ANNO
M DC LXVII. Octavo Cal. Septemb.
